

Likvidering av kvinner

Ifølge Aftenposten 29. mars 1994 var det da bare 22 uopplarte drap i Norge, derav ett i okkupasjonstiden. Dette drapet er kan hende likfunnet i Seijordsvannet? Siden Hjemmefronten ikke vil fortelle hvem de har tatt av dage etter planlegging (likvidert), og hvem de har drept av andre årsaker (f.eks. trefninger), medfører dette at Hjemmefronten vil mistenkes for uopplarte drap fra den tiden.

Ingvar Skobba gjengir 12. november i Aftenposten fire brutale drap på kvinner nevnt i «Folk og Land» og i Egil Ulateigs bok. Et slikt drap er ikke nevnt av noen av dem. Det skjedde i Telemark, i Eidanger i slutten av august 1943. En 19. år gammel tjene-

stepike hos en NS-familie ble funnet mishandlet og drept nær Eidanger kirke. Både Ulateig og Skobba har nevnt drapet på lensmann cand.jur. Nils Røring i Eidanger.

Heller ikke Skobba har funnet noe å utsette på mannen, bortsett fra at han var NS-medlem fra 1933. Han ble drept et par hundre meter fra der kvinnen ble funnet. Skobba mener hensikten med drapet på Røring 7. april 1945 var å terrorisere.

Kan løsningen ha vært at lensmannen var for nær oppklaringen av drapet på denne tjenestepiken? Hvis Hjemmefronten var ansvarlig, var Røring i så fall i ferd med å begå angiveri?

I. C. Stridsklev

VARDEN 21.10.96

Seiret rettsstaten i 1945?

Ifølge Paulus har alle syndet og står uten ære for Gud. Når man vil hedre et menneske i anledning en stor dag, er det likevel ikke vanlig å trekke frem den største urett jubilanten har deltatt i. Det skjedde i Varden 22.11.96. Da ble den sannsynligvis største rettsskandalen i Telemark etter hekseprosessen nevnt. En lensmann ble 11.3.45 tatt til fange, og skulle etter alt å dømme likvideres. Den eldre broren ble engstelig da broren ikke kom hjem til avtalt tid, tok brorens tjenestepistol og fulgte skisporene. Han fant brorens og tre andres ski utenfor en seter. Han gikk inn, og ropte «Upp med hendane». Det ble ikke svart med annet enn skudd.

Denne broren vant likevel mot overmakten og reddet lensmannens liv. En var død da de dro, en annen døde siden, etter at enda en mann dukket opp. Under rettsaken ble det skriftlige vitnemålet til han som ikke hadde vært til stede, lagt vekt på og trodd, uavhengig av hva de tre som hadde vært til stede sa.

Egil Ulateig antyder i sin siste bok at det var dette kronvitnet som hverken var til stede

under rettsaken eller da det skjedde, som ga «madedskuddet» til Syverstad som enna levde da han kom.

Lensmannen ble tillagt medskyld i at Tronstad døde. På noe løst grunnlag ble han dømt til 5 års fengsel. Broren ble dømt til 10 års fengsel og 10 års sikring. Det siste synes å skyldes engstelse for at denne handlekraftige mannen skulle ta loven i sin egen hånd. Denne bonden holdt på med våronna sammen med sin og lensmannens 79 år gamle far 11.5.45. Et følge kom for å arrestere sønnen. En i følget skjøt den gamle mannen i magen så han døde på åkeren sin. Ingen ble noen gang anklaget for drapet, enda gjerningsmannen var kjent. Dommen mot brorene kom like etter frikjennelsen av de to som drepte og ranet et jodisk ektepar som var lovet hjelp til å komme til Sverige. Slike dommer fikk selv de mest skyldige av de anklagede i etterkrigstiden til å anse seg mer rettferdige enn sine dommere.

Led de som i okkupasjonstiden mente seg å kjempe for rettsstaten, nederlag?

I. C. Stridsklev

6.12.96 i VARDEN.

111906